

Sygn. akt XVII AmT 152/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Witold Rękosiewicz

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) S.A.

z siedzibą w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej

z dnia 30 listopada 2018 r. nr (...)

1. Oddala odwołanie,

2. Zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmT 152/19

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes UKE, pozwany) decyzją z dnia 30 listopada 2018 r. nr (...). (...)(...), na podstawie art. 210 ust. 1 i 2 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t. j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1907 z późn. zm., dalej: Pt) w związku z art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t. j. Dz. U. z 2017 r., poz. 2062 z późn. zm., dalej: ustawa o wruist) oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1257, dalej: k.p.a.) w związku z art. 206 ust. 1 Pt, nałożył na (...) S.A. z siedzibą w W. ((...), Skarżący, powód) karę pieniężną za niewypełnienie obowiązku udzielenia informacji, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2016 i 2017 tj. nieprzekazanie Prezesowi UKE informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych:

- według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. w wysokości 22 000 zł

- według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r. w wysokości 22 000 zł.

(...) S.A. z siedzibą w W. złożonym odwołaniem zarzuciła powyższej decyzji Prezesa UKE naruszenie:

1. art. 29 ust 2 pkt 3 ustawy o wruist poprzez uznanie, że powód jest zobowiązany do wypełniania obowiązku sprawozdawczego wobec Prezesa UKE, podczas gdy (...) wykazała, że pomimo, iż jest podmiotem figurującym w rejestrze przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonym przez Prezesa UKE, to nie posiada informacji adekwatnych na potrzeby wykonywania obowiązku, o którym mowa w art. 29 ust. 2 pkt 3 ww. ustawy, gdyż nie świadczy usług publicznych w obszarze dostępu do usług teleinformatycznych, a ponadto świadczy usługi tylko dla dedykowanych klientów w oparciu o infrastrukturę i łącza operatora (...) S.A., a usługi te nie powinny być objęte obowiązkiem sprawozdawczym powoda ze względu na świadczenie ich dla pojedynczego klienta oraz fakt, iż są one wykazywane do Prezesa UKE przez głównego dostawcę usług dla powoda tj. (...) S.A,

2. art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a. poprzez jego błędne zastosowanie, które skutkowało nałożeniem na powoda kar pieniężnych, podczas gdy powód wykazał, że wobec nieposiadania przez (...) informacji adekwatnych na potrzeby wykonywania obowiązku, o którym mowa w art. 29 ust. 2 pkt 3 ustawy o wruist, czy też przekazywania tych informacji przez firmę (...) S.A., waga naruszenia art. 29 ust. 2 pkt 3 ustawy o wruist jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa.

Z ostrożności procesowej powód zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie:

3. art. 210 ust. 2 Pt poprzez jego błędne zastosowanie i ustalenie wysokości kar pieniężnych nałożonych na powoda w wysokości nieuwzględniającej zakresu naruszenia, dotychczasowej działalności oraz możliwości finansowych powoda,

4. błąd w ustaleniach faktycznych dotyczących stopnia i zakresu naruszenia przez powoda obowiązku sprawozdawczego, określonego w art. 29 ust. 2 pkt 3 ustawy o wruist oraz skutków systemowych ww. naruszenia, który prowadził do ustalenia nieadekwatnych nieproporcjonalnych i niewspółmiernych do przychodów powoda z działalności telekomunikacyjnej dochodów, wysokości kar pieniężnych nałożonych na powoda decyzją.

Na podstawie podniesionych zarzutów powód wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości

ewentualnie

2. zmianę decyzji polegającą na odstąpieniu od wymierzenia kar pieniężnych za naruszenie lub obniżeniu wysokości nałożonych przez Prezesa UKE na powoda kar pieniężnych przy zachowaniu odpowiedniości i proporcjonalności, do kwoty 408,22 zł wg stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. i do kwoty 408,22 zł wg stanu na dzień 31 grudnia 2017 r.

3. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód wskazał, że w odpowiedzi na wezwanie z dnia 20 września 2018 r. w piśmie z dnia 24 października 2018 r. przedstawił Prezesowi UKE zakres swojej działalności w charakterze przedsiębiorcy telekomunikacyjnego i dane o wysokości dochodu z tego tytułu. Oświadczył, iż mimo wpisania na listę przedsiębiorców telekomunikacyjnych nie posiada infrastruktury telekomunikacyjnej oraz informacji potrzebnych do wykonania obowiązku wynikającego z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist. Nie świadczy również usług szerokopasmowej transmisji danych lub innych usług wymienionych w powołanym przepisie. Skarżący zaznaczył, że wszystkie świadczone przez niego usługi są dostępne wyłącznie dla Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji. Zdaniem powoda usługi świadczone wyłącznie dla wybranych klientów publicznych w oparciu o infrastrukturę i łącza (...) S.A., które wykazywane są przez tego operatora, nie powinny być objęte obowiązkiem sprawozdawczym. Brak więc podstaw do uznania, że doszło do naruszenia przez (...) obowiązku i nałożenia kary pieniężnej. Wobec wykazania w toku postępowania powyższych okoliczności, organ administracji błędnie przyjął, że zakres naruszenia, którego dopuścił się powód, nie jest znikomy. Ponadto powód przekazał Prezesowi UKE zaległe dane za lata 2016 i 2017 w dniu 2 października 2018 r. Spełnione więc zostały przesłanki zaprzestania naruszenia prawa, wymagane do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a. Powołując się na

treść art. 206 ust.1, art. 209 ust. 1 pkt 1 oraz art. 210 ust. 1 pkt 1 Pt powód wskazał, że przychód, jaki osiągnął w 2017 r. z tytułu działalności telekomunikacyjnej, stanowi zaledwie (...) całego przychodu z działalności spółki Skarbu Państwa. Zaznaczył, że zakres informacji nie przekazanych za lata 2016 i 2017 nie zmienił się od 2015 r. Powód oświadczył, że nigdy nie przekazywał danych, które nawet hipotetycznie, mogły mieć wpływ na realizację celu określonego w art. 29 ust. 1 ustawy o wruist. W zw. z zaniechaniem przez (...) wypełnienia obowiązku ustawowego nie doszło zatem do wystąpienia żadnych negatywnych skutków systemowych. Zarzucił, iż przy wymiarze kary pozwany nie wziął pod uwagę wysokości przychodów Skarżącego z działalności telekomunikacyjnej. Zdaniem powoda Prezes UKE powinien uwzględnić, iż przychody osiągane z działalności telekomunikacyjnej stanowią (...) wartości całego przychodu (...). Pozwany powinien powiązać tę okoliczność z innymi czynnikami przy wymiarze kary w sposób przedstawiony przez powoda w odwołaniu. Ustalona w ten sposób kara mieści się w granicach 3% przychodu powoda i w ocenie Skarżącego, ze względu na okoliczności sprawy, byłaby współmierna, adekwatna i proporcjonalna do naruszenia.

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany wskazał, że zgodnie z przepisami ustawy o wruist wszyscy przedsiębiorcy telekomunikacyjni są zobowiązani do przekazywania corocznie danych niezbędnych do wykonania przez Prezesa UKE obowiązku, o którym mowa w art. 29 ust. 1 tej ustawy. Nie zgodził się ze stanowiskiem, że nieposiadanie infrastruktury i wykonywanie usług jedynie w oparciu o infrastrukturę innej podmiotu zwalnia przedsiębiorcę telekomunikacyjnego z obowiązku przekazania danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist. Podkreślił, iż z punktu widzenia bieżącej i aktualnej inwentaryzacji infrastruktury informacja, że przedsiębiorca działający na określonym terenie nie posiada własnej infrastruktury i działa opierając się na infrastrukturze innego operatora, jest równie istotna. Powołał się dotyczące tej kwestii stanowisko wyrażone w doktrynie.

Odnośnie zarzutu naruszenia art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a. pozwany zauważył, że brak wykonania przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego obowiązku powoduje, że Prezes UKE nie jest w stanie wykonać aktualnej inwentaryzacji w formie zestawień i wizualizacji, ponieważ nie ma wiedzy na temat posiadania przez danego przedsiębiorcę infrastruktury lub korzystania z pomocy innych operatorów.

Z przyczyn, które zostały przeanalizowane w zaskarżonej decyzji, zarzut naruszenia art. 210 ust. 2 Pt uznał pozwany za bezzasadny.

W odniesieniu do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych pozwany, powołując się na treść art. 210 ust. 1 i 1¹ Pt wskazał, iż podstawą do ustalenia wysokości kary pieniężnej jest cały osiągnięty przez dany podmiot przychód, a nie dochód z działalności telekomunikacyjnej. Przywołał adekwatne w tej kwestii stanowisko doktryny. Zaznaczył, iż nałożona kara powinna spełniać funkcje prewencyjną i represyjną.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. z siedzibą w W. jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w rozumieniu art. 2 pkt 27 Pt, wpisanym do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem (...). (k.18 akt adm. okoliczność bezsporna)

Powód nie spełnił wynikającego z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE aktualnych, zgodnych ze stanem faktycznym, kompletnych oraz adekwatnych do potrzeb wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 29 ust. 1 ustawy o wruist, informacji o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych oraz aktualizowania ich corocznie w terminie do 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku za lata 2016 i 2017 (bezzasadne)

Zawiadomieniem z dnia 30 września 2018 r. Prezes UKE poinformował powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia na (...) kary pieniężnej w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2016 i 2017. Na podstawie art. 210 ust.3 Pt wezwano również (...) do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2017 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia. Ponadto Prezes UKE poinformował powoda o możliwości ostatecznego wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 30 dni od daty otrzymania tego pisma oraz zgodnie z art. 73 k.p.a. w związku z art. 10 k.p.a. o możliwości przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania. (k.1 akt adm.)

Zgodnie z potwierdzeniem odbioru zawiadomienie zostało prawidłowo doręczone (...) w dniu 25 września 2018 r. (potwierdzenie w aktach)

W piśmie z dnia 24 października 2018 r. (...) przekazała informację o wysokości przychodu osiągniętego w 2017 r. i przychodu z działalności telekomunikacyjnej z tego samego roku oraz przedstawiła swoje stanowisko w sprawie. Oświadczyła, że od lat realizowała wynikający z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist obowiązek mimo, że nie posiada infrastruktury telekomunikacyjnej służącej zapewnieniu szerokopasmowego dostępu do Internetu. W okresie objętym prowadzonym postępowaniem zakres nie przekazanych danych nie uległ zmianie w porównaniu z danymi z roku 2015. (...) stwierdziła, że w zw. z zaniechaniem przez nią wypełnienia obowiązku nie doszło do wystąpienia żadnych negatywnych skutków i wniosła o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej lub ustalenie kary na poziomie symbolicznym z uwzględnieniem praktycznie znikomych przychodów osiąganych przez powoda z działalności telekomunikacyjnej w 2017 r. W dniu 2 października 2018 r. (...) przekazała za pośrednictwem (...) dane za rok 2016 i 2017 r., uzyskując stosowane potwierdzenie (k. 22 - 33 akt adm.)

Z przekazanych informacji wynika, że w 2017 r. (...) osiągnęła przychód całkowity w wysokości (...) zł, oraz przychód z działalności telekomunikacyjnej w wysokości (...) zł.

Pismem z dnia 24 października 2018 r. Prezes UKE zawiadomił (...) o możliwości zapoznania się i wypowiedzenia przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. (k. 34 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron niniejszego postępowania i nie budziły wątpliwości Sądu.

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o wruist Prezes UKE sporządza dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i na bieżąco, nie rzadziej niż raz na rok, weryfikuje i aktualizuje, w formie elektronicznej, inwentaryzację przedstawiającą informacje o usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem łączy światłowodowych i sieci bezprzewodowych, oraz budynkami umożliwiającymi kolokację. W myśl art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, w celu wykonania powyższego obowiązku państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej oraz przedsiębiorcy telekomunikacyjni przekazują aktualne, zgodne ze stanem faktycznym, kompletne oraz adekwatne do potrzeb wykonania powyższego obowiązku informacyjne, dane o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych oraz aktualizują je corocznie w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku.

Z literalnej wykładni wskazanego przepisu wynika, że każdy przedsiębiorca telekomunikacyjny, (tj. podmiot wpisany do Rejestry Przedsiębiorców Telekomunikacyjnych - (...)) ma obowiązek dopełnić obowiązku sprawozdawczego poprzez coroczne złożenie stosownych danych. Podstawą do wypełnienia takiego obowiązku jest sam wpis do (...). Przepis ten nie przewiduje żadnych zwolnień z realizacji tego obowiązku, np. w przypadku gdyby przekazywane dane nie uległy zmianie w kolejnym roku albo gdyby dany przedsiębiorca telekomunikacyjny nie posiadał infrastruktury technicznej. Jak stanowi bowiem powyższy przepis, informacje przekazywane przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych dotyczą także świadczonych usług m.in. usług telefonicznych oraz usług transmisji danych. W niniejszej sprawie powód przyznał, że świadczy wyłącznie usługi dostępu do Internetu dla klientów publicznych za pośrednictwem infrastruktury operatora (...) S.A. Za niezasadne należy więc uznać oparcie pierwszego z zarzutów odwołania na okoliczności, iż powód nie posiada informacji adekwatnych na potrzeby wykonywania obowiązku, o którym mowa w art. 29 ust. 2 pkt 3 ustawy o wruist, gdyż nie świadczy usług publicznych na danym obszarze, zatem nie był zobowiązany, do przedstawiania wymaganych w wymienionym przepisie informacji. W przypadku gdy powód nie posiada „infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznej sieci telekomunikacyjnej oraz budynków umożliwiających kolokacje”, obowiązany był do podania tej informacji w przekazywany corocznie sprawozdaniu. Brak posiadania przez powoda konkretnej infrastruktury, o której mowa we wskazanym przepisie albo okoliczność nieświadczenia danego rodzaju usług nie zwalnia bowiem przedsiębiorcy z corocznego wykonania obowiązku sprawozdawczego, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist. W tym stanie brak było podstaw do uznania, iż powód nie naruszył obowiązku wynikającego z przepisu art. 29 ust. 2 pkt 3 ustawy o wruist. Z tego powodu zarzut naruszenia art. 29 ust. 2 ustawy o wruist oraz żądanie uchylenia zaskarżonej decyzji również nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt w brzmieniu obowiązującym na dzień wydania zaskarżonej decyzji, kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą Pt lub ustawą o wruist lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe podlega karze pieniężnej.

Wobec ustalenia, że powód nie wykonał wynikającego z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist obowiązku za lata 2016 i 2017, Prezes UKE na podstawie art. 209 ust.1 pkt 1 Pt zobowiązany był do nałożenia na powoda kary pieniężnej. W niniejszym postępowaniu bezsporna była okoliczność, że powód przekazał zaległe informacje dopiero po otrzymaniu zawiadomienia o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w dniu 2 października 2018 r.

Wbrew twierdzeniom powoda, Prezes UKE w sposób prawidłowy ocenił również zakres naruszenia przedmiotowego obowiązku informacyjnego jak i możliwe jego skutki, dokonując tej oceny przez pryzmat celu ustawy o wruist. Z uwagi na niewypełnienie przez przedsiębiorcę przedmiotowego obowiązku, Prezes UKE został pozbawiony informacji, które dają pełen obraz sytuacji na rynku telekomunikacyjnym. Regulacje zawarte w art. 29 wruist ustanawiają podstawę prawną do prowadzenia przez Prezesa UKE dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej inwentaryzacji przedstawiającej pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi, zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu z odrębnym znaczeniem pokrycia łączami światłowodowymi oraz sieciami bezprzewodowymi. Inwentaryzacja przedstawiająca aktualne pokrycie infrastrukturą szerokopasmową są podstawowym narzędziem zalecanym przez Komisję Europejską oraz stosowanym powszechnie w innych państwach Unii Europejskiej, jako punkt wyjścia do wszelkich interwencji publicznych w sektorze telekomunikacyjnym, w szczególności umożliwiającym zlokalizowanie tzw. obszarów białych, czarnych i szarych, a w konsekwencji przyczyniającym się do zapewnienia użytkownikom końcowym na terenie Rzeczypospolitej Polskiej usług telekomunikacyjnych na najwyższym poziomie. Z punktu widzenia organu regulacyjnego, jakim jest Prezes UKE, wykonywanie przez podmioty wpisane do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązków informacyjnych, o jakich mowa w art. 29 ustawy o wruist ma więc istotne znaczenie. Dlatego tak ważne jest, aby dane, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist były dostarczane organowi regulacyjnemu w sposób kompletny i terminowy. Nie można zatem uznać, że zakres naruszenia był znikomy, gdyż powód jest podmiotem zaliczonym do przedsiębiorców telekomunikacyjnych, a zatem przekazywane przez niego dane są ważne dla Prezesa UKE. Podkreślenia wymaga, że przekazanie przez (...) danych za lata 2016 i 2017 po upływie terminu ustawowego

nie oznacza, iż powód zaprzestał naruszenia. Fakt niewykonania obowiązku w terminie ma bowiem charakter nieodwracalny i nie podlega konwalidacji poprzez jego późniejsze wykonanie.

Powyzsza okoliczność świadczy również o braku możliwości zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, o której mowa w treści art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a., gdyż zgodnie z treścią powyższego przepisu, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i przestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa. Z uwagi na wskazaną wyżej wagę naruszenia, tj. wyższą niż znikoma i jego nieodwracalność brak było możliwości zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary.

W ocenie Sądu pozwany prawidłowo uwzględnił przesłanki wymiaru kary określone w art. 210 ust.2 Pt tj. uprzednią niekaralność podmiotu oraz jego możliwości finansowe, a także zakres naruszenia, co zostało szczegółowo opisane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Prezes UKE określił jako podstawę wymiaru kary pieniężnej wysokość przychodów powoda w 2017 r. tj. kwotę(...) zł. Zgodnie z treścią art. 210 ust. 1 Pt maksymalna wysokość kary stanowiła kwotę (...) zł, co stanowi 3% podstawy wymiaru kary. W ocenie Sądu, nałożone na powoda kary w wysokości po 22 000 zł za każdy rok, co stanowi znikomy procent przychodu Spółki osiągniętego w roku 2017, są adekwatne do zakresu naruszenia i możliwości finansowych powoda. Wobec jednoznacznej treści art. 210 ust. 1 Pt w sprawie nie było podstaw do ustalenia wymiaru kary w oparciu o wysokość przychodu powoda z działalności telekomunikacyjnej. Podnoszona przez powoda argumentacja w tym zakresie pozbawiona była podstaw prawnych i z tego względu całkowicie bezzasadna. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie, celem kary pieniężnej uregulowanej w art. 209 ust. 1 Pt jest zapewnienie zgodności działalności przedsiębiorstw telekomunikacyjnych z celami prawa telekomunikacyjnego, do których należą (m.in.): wspieranie równoprawnej i skutecznej konkurencji w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych, rozwoju i wykorzystania nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej, zapewnienie ładu w gospodarce numeracją, częstotliwościami oraz zasobami orbitalnymi, zapewnienie użytkownikom maksymalnych korzyści w zakresie różnorodności, ceny i jakości usług telekomunikacyjnych, zapewnienie neutralności technologicznej, zapewnienie użytkownikom końcowym będącym osobami niepełnosprawnymi dostępu do usług telekomunikacyjnych równoważnego poziomu dostępu, z jakiego korzystają inni użytkownicy końcowi. Jest to odpowiedzialność zobiektywizowana, niezależna od winy przedsiębiorcy, elementy takie jak: zakres naruszenia, dotychczasowa działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe, mają znaczenie jedynie w zakresie określenia wysokości kary pieniężnej. Wskazać należy również, że kara pieniężna nie ogranicza się jedynie do represji za naruszenie przepisów prawa telekomunikacyjnego, ale ma na celu również zmotywowanie przedsiębiorców do respektowania nakazów lub zakazów wynikających z tej ustawy, przy czym jej wymiar musi być odczuwalny dla przedsiębiorcy. Z tego powodu w każdej sprawie należy ustalić, w jakiej wysokości kara pieniężna będzie spełniać postawione przed nią cele. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 sierpnia 2017 r., sygn. akt VI ACa 336/16, Lex Nr 2390610).W świetle powyższego Sąd miał również na uwadze okoliczność, że dopełnienie przedmiotowego obowiązku informacyjnego przez powoda i innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych ma bezpośredni wpływ na prawidłowość wykonywania obowiązków przez Prezesa UKE.

Nie bez znaczenia dla wysokości wymierzonych kar był fakt, iż (...) jest jedynym przedsiębiorcą prowadzącym tego rodzaju działalność w skali całego kraju. Zatem oczekiwania wobec posiadanej przez nią wiedzy, skrupulatności, umiejętności, znajomości prawa są znacznie zwiększone. Również w orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że jeśli chodzi o tzw. profesjonalistów, czyli jak w przypadku powoda – przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą, spoczywa na nim obowiązek dołożenia należytej staranności w zakresie jej prowadzenia.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie brak było podstaw do obniżenia wymierzonych przez Prezesa UKE kar pieniężnych. Kary w wymierzonej wysokości pozostają w odpowiedniej proporcji do przychodu powoda i nie będą stanowiły zagrożenia dla jego płynności finansowej. Kary w niższej wysokości nie stanowiłyby wystarczającej dolegliwości dla powoda, przez to nie spełniłyby swoich ustawowych funkcji. Z tych wszystkich względów, w przekonaniu Sądu, nałożone kary są adekwatne do zakresu naruszenia, jednocześnie będą na tyle odczuwalne dla powoda, aby spełniły swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie

stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Z uwagi na dokonane ustalenia Sąd, na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominął zgłoszony przez powoda dowód z przesłuchania pracownika Spółki, jako dotyczący faktów niekwestionowanych przez stronę przeciwną, w zw. z tym bezspornych i wobec dokonanych ustaleń nieistotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia podniesionych przez powoda zarzutów, oddalił odwołanie jako bezzasadne – art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c.

Po zapoznaniu się ze stanowiskami stron, Sąd uznając, że w świetle przytoczonych przez strony twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne, na podstawie art.148¹ § 1 k.p.c. rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c., stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.